

Kdysi dávno v budoucnu

Jaroslav Konvička

Vydavatel: Kolářek Martin- E-knihy jedou

Upravilo: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

© text: Jaroslav Konvička

ilustrace: Jiří Harašta

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-7512-283-4 (pdf)

ISBN 978-80-7512-281-0 (ePub)

ISBN 978-80-7512-282-7 (MOBI)

Obsah

Malířův obraz	7
Myšlenky	10
Učitel a žák	12
Filosofové	13
Telefon a četnická stanice	15
Mistr.....	20
Pštros a Hyena	23
Tentokrátismus.....	25
Hrnek	29
Vlak	30
O smyslu	34
Hospodská bitka	35
Jak jsem nic nedokazoval	36
Muž, který hovořil s kameny	43
Hora a tunel	45
Osamělý vlk	48
Rybka a racek.....	49
Dospělost	51
Svíce	53

Vítr	56
Velký šéf	57
Rituální svět.....	60
Civilizace	63
Ticho	66
Otázky.....	67
Buddhovo učení	69
Strom	70
Otcové a synové.....	72
Tři návraty	73
Starý přítel	77
Setkání	79
Nejnebezpečnější věc	81
O budoucnosti.....	83
O rozvoji duchovním	85
Komedie o neumírání	88
Umění být	92

Předmluva

Píšu předmluvu vlastně jen proto, že na otázku o čem má kniha je, nedokážu naleznout jednosměrnou odpověď. Kniha je pestrá jako svět samotný. Obsahuje příběhy z běžných mezilidských vztahů, situace vyvolané vlastnostmi člověka, ale také hluboce filosofické až duchovní povídky pro ty rozjímavé. Neumím vám říct, co mě vedlo k jejímu napsání, ani co je hlavním poselstvím či myšlenkou. Slova za mnou přicházela sama. Několikrát jsem kvůli nim musel v noci vstát z postele, protože jsem věděl, že když je nezapišu hned, ráno už tu nebudou. Kniha jako celek je o ničem a o všem. Prvek, který by měl všechny příběhy v ní protnout, je pocit klidu, který k vám snad na chvíli přinese.

Není tomu tak dávno, co se mě jedna kamarádka zeptala, proč vlastně tak rád čtu. Má odpověď zněla nějak takto: „Nad tím jsem vlastně nikdy nepřemýšlel. Už jako malej jsem byl takovým zvědavým filosofem. Toužil jsem po poznání, takže jsem začal s četbou knih Julese Verna. Tam bylo

záhad a poznání mnoho. Proplul jsem s kapitánem Nemem kolem trosk Atlantidy, sledoval ho umírat na Tajuplném ostrově, cestoval ze Země na Měsíc, pak do středu Země. To byly ty dětské roky. A nyní? Dnešní doba ničí klid a uzavírá srdce, ale kniha - dobrá kniha - ta srdce otevírá a klid navozuje. Když čtu a cítím tu vůni papíru, ocitám se v přívětivém a rozumném světě bez násilí. Přátelím se s lidmi, kteří jsou už dávno po smrti. S lidmi jako byli například Chalíl Džibrán, William Saroyan, nebo takový Eskymo Welzl a mnoho dalších. Náramně si spolu rozumíme. Někdy mi připadá, že když dočtu knihu, která se mi opravdu líbila, je to jako bych s jejím autorem ukončil velice příjemný rozhovor. Rozloučíme se a já dílo vrátím zpátky do knihovny... tak asi proto čtu, no.''

Moje vlastní máma mi zhruba ve stejném období řekla, že jí připadá, že si spolu víc píšeme, než povídáme. Já jsem jí na to odpověděl, že se mnou stejně není rozumná řeč. Pojd'te si tedy popovídat prostřednictvím mého psaní. Možná to bude stejně příjemný rozhovor, jaký jsem měl oněhdy s panem

Saroyanem.

Jaroslav Konvička, 2014

Malířův obraz

Kdysi dávno v budoucnu žil ve velmi zanedbávaném domě starý a poněkud rozmrzelý malíř. Každý týden mu jeho sousedka nosila vajíčka. Jednou s sebou vzala i svého malého syna. Chlapec se v malířově domě zvědavě rozhlížel, až maminku zatahal za šaty a řekl:

„Maminko, můžeme sem chodit častěji? Mně se tady líbí. Děda pořád maluje. Taky bych chtěl takhle malovat.“

Ve starcově mysli se překvapivě něco hnulo, protože svolil k chlapcovým návštěvám, přestože sousedka předpokládala, že bručounsky odmítne. Chlapec k malíři chodil poměrně často a stařec na jeho dětinské otázky trpělivě odpovídal.

„Dědo, co to malujete teď?“ zeptalo se jednou dítě.

„Maluji západ slunce,“ pravil stařec.

„A proč malujete západ, dědo?" vyzvídal malý soused. Na to malíř poodstoupil od obrazu, chvíli se zamyslel a docela melancholicky odpověděl:

„Protože slunce vždy zapadá. Je v tom kus pravdy. Stejně jako to slunce se časem schová za horizont a nastane noc, tak i světlo mého života brzy vyhasne." Jiného dne se chlapec zeptal znovu:

„Co to malujete teď, dědo?"

„Maluji západ slunce."

„A proč zase západ?" divil se hoch. Starý malíř opět vypadal zadumaně, v obočí mu lehce zahřmělo, ale poté smutně odpověděl:

„Protože věřím, že lidstvo již dávno minulo svého poledne. Kdysi jsme na Zemi zářili a hráli přírodu dokonalou harmonií. Ale teď, stejně jako po západu slunce, nastane na Zemi temnota."

Každý den se při návštěvě chlapec zeptal, co zrovna stařec maluje. Každý den se mu dostalo pochmurné odpovědi o západu slunce a

zbytečnosti lidského života. Rozhodl se, že je stařec smutný, a potřebuje potěšit. Namaloval mu tedy obrázek a přinesl jej ukázat.

„Podívejte dědo! Já taky maluju! Podívejte, co jsem namaloval!“ mával před starcem papírem. Ten si jej zainteresovaně prohlédl a řekl: „Hm, to je pěkné. To se ti povedlo. To je západ slunce, že?“

„Ne, dědo,“ odpověděl chlapec. „Já jsem namaloval východ.“ A v srdci starého malíře došlo k rozbřesku.

Myšlenky

Kdysi dávno v budoucnu, v nekonečném oceánu smrti, setkaly se dvě myšlenky. Jedna z nich byla modrá jako obloha nad pouští a hřála také příjemným pocitem krbu domova. Druhá z nich byla šedá a chladná jako obloha před bouří.

První řekla: „Zdravím tě, příteli. Pocházím z člověka, jehož mysl byla stále otevřená a vítala všechny myšlenky. Někdy s láskou - jako blízkého přítele, někdy jen s úsměvem – jako náhodného kolemjdoucího. Ten muž si myšlenky půjčoval a dělil se o své vlastní. Tak jako se teď dělím já. Jsem jeho poslední myšlenka. Jmenuji se – *Děkuji.*“

A druhá odpověděla: „O čem to mluvíš?! Jen plácáš nesmysly. Cožpak nevidíš, že jsme odsouzeni k nekonečnému utrpení v tomto oceánu?!“

Ta druhá myšlenka se totiž jmenovala –

Proč zase já, a pocházela z muže, jehož mysl byla uzavřená za ocelovými vraty, a jehož myšlenky byly vězněny a týrány od počátku až do konce.